

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี

ที่ ๕๑/๒๕๕๓

เรื่อง มาตรฐานการบัญชี

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงมาตรฐานการบัญชีเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ สภาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี ในการประชุม ครั้งที่ ๑๘ (๓/๒๕๕๓) เมื่อวันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๒ เรื่อง ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ ในลำดับที่ ๑๔ ของบัญชีรายชื่อมาตรฐานการบัญชีท้ายประกาศ ก.บช. ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๑๖ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ ท้ายประกาศนี้แทน

ข้อ ๓ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๒ เรื่อง ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ ที่ยกเลิกตามข้อ ๒ ยังคงให้ใช้ต่อไปได้ตั้งแต่วันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับจนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๗ เรื่อง การรับรู้รายได้ ในลำดับที่ ๑๘ ของบัญชีรายชื่อมาตรฐานการบัญชีท้ายประกาศ ก.บช. ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๑๘ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง รายได้ ท้ายประกาศนี้แทน

ข้อ ๕ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๗ เรื่อง การรับรู้รายได้ ที่ยกเลิกตามข้อ ๔ ยังคงให้ใช้ต่อไปได้ตั้งแต่วันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับจนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ในลำดับที่ ๑๒ ของบัญชีรายชื่อมาตรฐานการบัญชีท้ายประกาศ ก.บช. ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๑ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ท้ายประกาศนี้แทน

ข้อ ๗ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ที่ยกเลิกตามข้อ ๖ ยังคงให้ใช้ต่อไปได้ตั้งแต่วันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับจนถึง วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ข้อ ๘ ให้ยกเลิกมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๖ เรื่อง การรับรู้รายได้สำหรับธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ในลำดับที่ ๙ ของบัญชีรายชื่อมาตรฐานการบัญชีท้ายประกาศ ก.บช. ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งแก้ไขเลขระบุฉบับมาตรฐานการบัญชีใหม่เป็น ฉบับที่ ๑๐๒ โดยประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ฉบับที่ ๔๙/๒๕๕๓ เรื่อง การจัดเลขระบุฉบับมาตรฐานการบัญชี และมาตรฐานการรายงานทางการเงินบางรายการ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อ ๙ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๖ เรื่อง การรับรู้รายได้สำหรับธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ตามข้อ ๘ ยังคงให้ใช้ต่อไปได้ตั้งแต่วันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับจนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

ศาสตราจารย์เกียรติคุณเกษรี ณรงค์เดช

นายกสภาวิชาชีพบัญชี

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552)

เรื่อง

ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

คำแถลงการณ์

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดโดยมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 21 เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ซึ่งเป็นการแก้ไขของคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่สิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2551 (IAS 21: The Effects of Changes in Foreign Exchange Rate (Bound volume 2009))

สารบัญ

	ย่อหน้าที่
บทนำ	บทนำ 1- บทนำ 17
วัตถุประสงค์	1-2
ขอบเขต	3-7
คำนิยาม	8-16
การขยายความคำนิยาม	9-16
สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน	9-14
เงินลงทุนสุทธิในหน่วยงานในต่างประเทศ	15-15ก
รายการที่เป็นตัวเงิน	16
สรุปแนวทางการบัญชีตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้	17-19
การรายงานรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศด้วยสกุลเงินที่ใช้ใน การดำเนินงาน	20-37
การรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก	20-22
การรายงาน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานในงวดถัดมา	23-26
การรับรู้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยน	27-34
การเปลี่ยนแปลงในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน	35-37
การใช้สกุลเงินที่นำเสนอการเงินที่มีใช้สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน	38-49
การแปลงค่าเป็นสกุลเงินที่นำเสนอการเงิน	38-43
การแปลงค่าของหน่วยงานในต่างประเทศ	44-47
การจำหน่ายหรือการจำหน่ายบางส่วนของหน่วยงานในต่างประเทศ	48-49
ผลกระทบทางภาษีของผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนทั้งหมด	50
การเปิดเผยข้อมูล	51-57
วันที่ปฏิบัติและการถือปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง	58-60ข
การยกเลิกมาตรฐานการบัญชีฉบับเดิม	61

บทนำ

บทนำ 1. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ใช้แทนมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ฉบับที่ 30 เดิม) และโดยให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2554 เป็นต้นไป อย่างไรก็ตาม กิจการสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ก่อนวันที่ถือปฏิบัติได้

เหตุผลของการปรับปรุงมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21

บทนำ 2. คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีได้เห็นสมควรให้ปรับปรุงมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ฉบับที่ 30 เดิม) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนามาตรฐานการบัญชีให้สอดคล้องกับมาตรฐานการรายงานระหว่างประเทศ

บทนำ 3. วัตถุประสงค์หลักของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) นี้ คือ เพื่อเสนอแนวปฏิบัติเพิ่มเติมของวิธีการแปลงค่า รวมทั้ง การกำหนดสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานและสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงิน ทั้งนี้ มิได้พิจารณาบททวนวิธีการพื้นฐานทางบัญชีสำหรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราซึ่งมีอยู่ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ฉบับที่ 30 เดิม)

การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ

บทนำ 4. การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญจากมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ฉบับที่ 30 เดิม) มีดังนี้

ขอบเขต

บทนำ 5. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ครอบคลุมตราสารอนุพันธ์ทางการเงินที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งอยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) นอกจากนี้ เนื้อหาของบัญชีที่เกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงได้ย้ายไปไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับดังกล่าวด้วยเช่นกัน

คำนิยาม

บทนำ 6. คำศัพท์สองคำต่อไปนี้ ใช้แทนคำว่า “สกุลเงินที่ใช้รายงาน”

- สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน ซึ่งเป็นสกุลเงินที่พิจารณาว่าเป็นสกุลเงินในสถานะแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่กิจการนั้นประกอบกิจการ
- สกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงิน ซึ่งเป็นสกุลเงินที่ใช้ในการเสนองบการเงิน

คำนิยาม – สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน

- บทนำ 7. เมื่อกิจการเสนองบการเงิน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้แต่ละกิจการที่ถูกนำมารวมในกิจการที่เสนองบการเงิน ไม่ว่าจะเป็ กิจการเดี่ยว กิจการที่มีหน่วยงานในต่างประเทศ (เช่น บริษัทใหญ่) หรือหน่วยงานในต่างประเทศ (เช่น บริษัทย่อยหรือสาขา) ให้กำหนดสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน และวัดผลการดำเนินงานและฐานะการเงินในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานนั้น
- บทนำ 8. ผลของการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทำให้
- กิจการ (ไม่ว่าจะเป็นกิจการที่เป็นกิจการเดี่ยวหรือหน่วยงานในต่างประเทศ) ไม่สามารถเลือกใช้สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานได้อย่างอิสระ
 - กิจการใดกิจการหนึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงการปรับงบการเงินใหม่ให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่อง การรายงานทางการเงินในสภาพเศรษฐกิจที่เงินเฟ้อรุนแรง ตัวอย่างเช่น การใช้สกุลเงินที่มีเสถียรภาพ (เช่น สกุลเงินหลักที่ใช้ในการดำเนินงานของบริษัทใหญ่) เป็นสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน
- บทนำ 9. มาตรฐานการบัญชีฉบับเดิมกำหนดข้อแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างกิจการในต่างประเทศที่แยกไม่ได้จากการดำเนินงานของกิจการที่เสนองบการเงิน (“กิจการในต่างประเทศ”) และหน่วยงานต่างประเทศ แต่ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) ได้ปรับปรุงให้ข้อกำหนดดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของข้อชี้บ่งว่าสกุลเงินใดเป็นสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการ จึงมีผลทำให้
- ไม่มีการให้ความแตกต่างระหว่างกิจการต่างประเทศที่แยกไม่ได้จากการดำเนินงานของกิจการที่เสนองบการเงิน และหน่วยงานต่างประเทศ แต่กล่าวได้ว่ากิจการที่เคยถูกจัดว่าเป็นกิจการในต่างประเทศที่แยกไม่ได้จากการดำเนินงานของกิจการที่เสนองบการเงินนั้น จะมีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานเช่นเดียวกับสกุลเงินของกิจการที่เสนองบการเงิน
 - มีวิธีการแปลงค่าเพียงวิธีเดียวสำหรับหน่วยงานในต่างประเทศ ซึ่งได้อธิบายแล้วในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ฉบับที่ 30 เดิม) ในการถือปฏิบัติกับหน่วยงานต่างประเทศ (ดูบทนำ 13)
 - ยกเลิ กย่อหน้าต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกั ข้อแตกต่างระหว่างกิจการในต่างประเทศที่แยกไม่ได้จากการดำเนินงานของกิจการที่เสนองบการเงินและหน่วยงานต่างประเทศ รวมทั้งย่อหน้าที่อธิบายวิธีการแปลงค่า
- การรายงานรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน - การรับรู้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยน**
- บทนำ 10. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ยกเลิกทางเลือกตามมาตรฐานการบัญชีฉบับก่อนปรับปรุง เรื่อง การรับรู้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนอันเป็นผลมาจากการลดค่าเงินอย่างรุนแรงโดยไม่มีการ

ป้องกันความเสี่ยงไว้เป็นสินทรัพย์ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้รับรู้ผลต่างจากอัตราแลกเปลี่ยนดังกล่าวเป็นผลกำไรหรือขาดทุน

การรายงานรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน – การเปลี่ยนแปลงของสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน

บทนำ 11. ข้อกำหนดทางบัญชีสำหรับการเปลี่ยนแปลงการจัดประเภทหน่วยงานในต่างประเทศ (ซึ่งไม่จำเป็นในปัจจุบัน) ที่เดิมเคยกำหนดไว้ในฉบับก่อน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดเรื่องการบันทึกบัญชีสำหรับการเปลี่ยนแปลงสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานแทน โดยให้ใช้วิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไป

การใช้สกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงิน ซึ่งอาจต่างจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน – การแปลงค่าเป็นสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงิน

บทนำ 12. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้อุญาตให้กิจการแสดงงบการเงินด้วยสกุลเงินใดก็ได้ (หรือหลายๆสกุล) เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวกิจการนั้น ไม่ว่าจะเป็นการเดี่ยว บริษัทใหญ่ที่ต้องจัดทำงบการเงินรวม หรือบริษัทใหญ่ ผู้ลงทุนหรือกิจการที่ลงทุนในกิจการร่วมค้าซึ่งจัดเตรียมงบการเงินเฉพาะตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินรวม และงบการเงินเฉพาะกิจการ

บทนำ 13. กิจการต้องถือปฏิบัติในการแปลงผลการดำเนินงาน และฐานะการเงินจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานไปเป็นสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงินสกุลเดียว (หรือหลายสกุลเงิน) โดยใช้วิธีที่กำหนดในการแปลงค่าหน่วยงานในต่างประเทศ เพื่อรวมไว้ในงบการเงินของกิจการที่เสนองบการเงิน ภายใต้วิธีการดังกล่าว สินทรัพย์และหนี้สินต้องแปลงค่าด้วยอัตราปิด และรายการรายได้และค่าใช้จ่ายต้องแปลงค่าด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่เกิดรายการ (หรือด้วยอัตราแลกเปลี่ยนถ่วงเฉลี่ยสำหรับรอบระยะเวลาซึ่งประมาณการอย่างสมเหตุสมผล)

บทนำ 14. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดเรื่องการแปลงค่าจำนวนเงินที่แสดงเปรียบเทียบ ดังนี้

14.1 สำหรับกิจการที่มีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน ซึ่งไม่ใช่สกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง

14.1.1 สินทรัพย์และหนี้สินที่แสดงในแต่ละงบแสดงฐานะการเงินที่นำเสนอให้แปลงค่าด้วยอัตราปิด ณ วันที่ในงบแสดงฐานะการเงิน (เช่น ข้อมูลเปรียบเทียบของปีก่อนให้แปลงค่าด้วยอัตราปิดของปีก่อน)

14.1.2 รายได้และค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จหรือในงบกำไรขาดทุนเฉพาะที่แยกนำเสนอให้แปลงค่าด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่เกิดรายการ (เช่น ข้อมูลเปรียบเทียบของปีก่อนให้แปลงค่าด้วยอัตราที่เกิดขึ้นจริงหรืออัตราถ่วงเฉลี่ยของปีก่อน)

- 14.2 สำหรับกิจการที่มีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นสกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง ซึ่งแปลงค่าจำนวนเงินที่แสดงเปรียบเทียบเป็นสกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรงสกุลอื่น จำนวนเงินเปรียบเทียบดังกล่าว (เช่น จำนวนเงินในงบแสดงฐานะการเงินและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ) ให้แปลงค่าด้วยอัตราปิดของงบแสดงฐานะการเงินล่าสุด (เช่น ข้อมูลเปรียบเทียบของปีก่อน ซึ่งได้ปรับปรุงผลที่เกิดขึ้นภายหลังของการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาแล้วให้แปลงค่าด้วยอัตราปิดของปีนี้)
- 14.3 สำหรับกิจการที่มีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นสกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง ซึ่งแปลงค่าจำนวนเงินที่แสดงเปรียบเทียบเป็นสกุลเงินของประเทศภายใต้ระบบเศรษฐกิจที่ไม่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง จำนวนเงินเปรียบเทียบดังกล่าวให้แสดงด้วยจำนวนเงินที่แสดงในงบการเงินของปีก่อน (เช่น ไม่ปรับปรุงผลที่เกิดขึ้นภายหลังของการเปลี่ยนแปลงของระดับราคา หรือผลของการเปลี่ยนแปลงอัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดขึ้นในปีถัดมา)

วิธีการแปลงค่าที่กล่าวข้างต้นนี้และที่ได้อธิบายไว้แล้วในบทนำ 13 ให้ถือปฏิบัติเมื่อมีการแปลงค่างบการเงินของหน่วยงานในต่างประเทศ เพื่อรวมไว้ในงบการเงินของกิจการที่เสนองบการเงินและให้ถือปฏิบัติเมื่อมีการแปลงค่างบการเงินของกิจการให้เป็นสกุลเงินที่ใช้ นำเสนองบการเงินที่แตกต่างออกไป

การใช้สกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงินที่แตกต่างจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน
– การแปลงค่าของหน่วยงานในต่างประเทศ

- บทนำ 15. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้ค่าความนิยมและการปรับปรุงรายการมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์และหนี้สินซึ่งเกิดจากการได้มาซึ่งหน่วยงานในต่างประเทศ เป็นส่วนหนึ่งของสินทรัพย์และหนี้สินของกิจการที่ได้มาและให้แปลงค่าด้วยอัตราปิด

การเปิดเผยข้อมูล

- บทนำ 16. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้รวมข้อกำหนดในการเปิดเผยข้อมูลเมื่อมีการใช้วิธีการแปลงค่าที่แตกต่างออกไปจากที่อธิบายในบทนำ 13 และบทนำ 14 หรือมีการแสดงข้อมูลเพิ่มเติม (เช่น รายการที่คัดแยกออกมาจากงบการเงินฉบับเต็ม) ในสกุลเงินอื่นนอกเหนือจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานหรือสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงิน
- บทนำ 17. นอกจากนี้ กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน และเปิดเผยสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ประกอบด้วยย่อหน้าที่ 1 ถึง 61 ทุกย่อหน้ามีความสำคัญเท่ากัน และมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของแม่บทการบัญชี ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือกและการใช้นโยบายการบัญชี ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

วัตถุประสงค์

1. กิจการอาจมีกิจกรรมเกี่ยวกับต่างประเทศได้ 2 ทาง คืออาจมีรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศหรืออาจมีหน่วยงานในต่างประเทศ นอกจากนี้กิจการอาจแสดงงบการเงินในสกุลเงินต่างประเทศ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายการนำรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศและหน่วยงานในต่างประเทศมารวมไว้ในงบการเงินของกิจการ และวิธีการแปลงค่าของงบการเงินให้เป็นสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงิน
2. ประเด็นหลัก คือการพิจารณาว่าจะใช้อัตราแลกเปลี่ยนใด และจะรายงานผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนในงบการเงินอย่างไร

ขอบเขต

3. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ให้ถือปฏิบัติกับ
 - 3.1 การบัญชีสำหรับรายการและยอดคงเหลือที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ยกเว้นรายการและยอดคงเหลือของตราสารอนุพันธ์ทางการเงินต่าง ๆ ซึ่งอยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้)
 - 3.2 การแปลงค่าผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของหน่วยงานในต่างประเทศ เพื่อนำไปรวมในงบการเงินของกิจการตามวิธีการจัดทำงบการเงินรวม หรือวิธีการจัดทำงบการเงินรวมตามสัดส่วน หรืองบการเงินที่บันทึกเงินลงทุนตามวิธีส่วนได้เสีย และ
 - 3.3 การแปลงค่าผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของกิจการ ให้เป็นสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงิน
4. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) นำมาใช้กับตราสารอนุพันธ์ทางการเงินที่เป็นเงินตราต่างประเทศหลายประเภท ดังนั้น ตราสารอนุพันธ์ทางการเงินดังกล่าวไม่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม ตราสารอนุพันธ์ทางการเงินที่เป็นเงินตราต่างประเทศบางประเภท ซึ่งไม่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการ

ประกาศใช้) (เช่น ตราสารอนุพันธ์ทางการเงินที่เป็นเงินตราต่างประเทศบางรายการที่แฝงอยู่ในสัญญาอื่น ๆ) จะอยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ นอกจากนี้ให้ใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ในกรณีที่กิจการแปลงค่าตราสารอนุพันธ์ทางการเงินจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นสกุลเงินที่ให้นำเสนองบการเงินของกิจการนั้น

5. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ให้นำไปใช้กับการบัญชีสำหรับการป้องกันความเสี่ยงของรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศ และการป้องกันความเสี่ยงในเงินลงทุนสุทธิของหน่วยงานในต่างประเทศ โดยมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ให้แนวปฏิบัติเรื่องการบัญชีสำหรับการป้องกันความเสี่ยงไว้แล้ว
6. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ให้ถือปฏิบัติกับกรณีที่มีการนำเสนองบการเงินเป็นเงินตราต่างประเทศ และได้ให้ข้อกำหนดเพื่อให้งบการเงินเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้กำหนดข้อมูลที่ต้องเปิดเผย ในกรณีที่การแปลงค่าข้อมูลทางการเงินให้เป็นเงินตราต่างประเทศไม่เป็นไปตามข้อกำหนดเหล่านี้
7. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ให้นำไปปฏิบัติกับการนำเสนอกระแสเงินสดของกระแสเงินสดที่เกิดขึ้นจากรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศ หรือการแปลงค่ากระแสเงินสดของหน่วยงานในต่างประเทศ (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 7 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบกระแสเงินสด)

คำนิยาม

8. คำศัพท์ที่ใช้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีความหมายเฉพาะดังต่อไปนี้

อัตราปิด	หมายถึง	อัตราแลกเปลี่ยนทันที ณ วันสิ้นรอบระยะเวลา รายงาน
ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยน	หมายถึง	ผลต่างที่เกิดขึ้นจากการแปลงค่าจำนวนหน่วยของเงินสกุลหนึ่งไปเป็นอีกสกุลหนึ่งด้วยอัตราแลกเปลี่ยนที่แตกต่างไป
อัตราแลกเปลี่ยน	หมายถึง	อัตราที่ใช้แลกเปลี่ยนระหว่างเงินตราสองสกุล
มูลค่ายุติธรรม	หมายถึง	จำนวนเงินที่ผู้ซื้อและผู้ขายตกลงแลกเปลี่ยนสินทรัพย์หรือจ่ายชำระหนี้สิน ในขณะที่ทั้งสองฝ่ายมีความรอบรู้และเต็มใจในการแลกเปลี่ยน และสามารถต่อรองราคากันได้อย่างเป็นอิสระในลักษณะของผู้ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน
เงินตราต่างประเทศ	หมายถึง	เงินตราสกุลอื่น นอกเหนือจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการ

หน่วยงานในต่างประเทศ	หมายถึง	บริษัทย่อย บริษัทร่วม กิจการร่วมค้า หรือสาขาของกิจการที่เสนอขอการเงิน โดยมีกิจกรรมหรือการประกอบกิจกรรมในประเทศอื่น หรือในสกุลเงินอื่น นอกจากประเทศหรือสกุลเงินของกิจการที่เสนอขอการเงิน
สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน	หมายถึง	สกุลเงินที่ใช้ในสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจหลักซึ่งกิจการดำเนินงานอยู่
กลุ่มบริษัท	หมายถึง	บริษัทใหญ่และบริษัทย่อยทั้งหมดของบริษัทใหญ่
รายการที่เป็นตัวเงิน	หมายถึง	หน่วยของสกุลเงินที่ถือไว้ และสินทรัพย์และหนี้สินที่จะได้รับ หรือที่จะต้องชำระเป็นจำนวนเงินที่กำหนดไว้แน่นอน หรือจำนวนเงินที่สามารถทราบได้ ในจำนวนหน่วยของสกุลเงิน
เงินลงทุนสุทธิในหน่วยงานในต่างประเทศ	หมายถึง	ส่วนได้เสียในสินทรัพย์สุทธิของหน่วยงานในต่างประเทศของกิจการที่เสนอขอการเงิน
สกุลเงินที่ใช้นำเสนอขอการเงิน	หมายถึง	สกุลเงินที่ใช้ในการเสนอขอการเงิน
อัตราแลกเปลี่ยนทันที	หมายถึง	อัตราแลกเปลี่ยนสำหรับการส่งมอบทันที

การขยายความคำนิยาม

สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน

9. โดยปกติสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจหลัก ซึ่งกิจการดำเนินงานอยู่ หมายถึง สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่กิจการก่อให้เกิดกระแสเงินสดรับและจ่ายที่สำคัญ ดังนั้น กิจการต้องพิจารณาปัจจัยดังต่อไปนี้ในการระบุสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน
 - 9.1 สกุลเงิน
 - 9.1.1 ที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อราคาขายของสินค้าและบริการ (มักเป็นสกุลเงินที่ใช้กำหนดและชำระราคาขายของสินค้าและบริการ) และ
 - 9.1.2 ของประเทศซึ่งภาวะการแข่งขัน และกฎข้อบังคับส่วนใหญ่เป็นตัวกำหนดราคาขายของสินค้าและบริการ
 - 9.2 สกุลเงินที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อต้นทุนการผลิตสินค้าและบริการ เช่น ค่าแรงงาน วัสดุุดิบ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ (มักเป็นสกุลเงินที่ใช้กำหนดและชำระต้นทุนดังกล่าว)
10. ปัจจัยต่าง ๆ ที่อาจช่วยในการระบุสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการมีดังต่อไปนี้
 - 10.1 สกุลเงินที่ได้มาจากกิจกรรมการจัดการจัดหาเงิน (ตัวอย่างเช่น การออกตราสารหนี้และหุ้นทุน)
 - 10.2 สกุลเงินที่ได้รับจากกิจกรรมดำเนินงานและมักจะดำรงไว้ในสกุลเงินนั้น ๆ

11. กิจการต้องพิจารณาปัจจัยเพิ่มเติมดังต่อไปนี้ในการกำหนดสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของหน่วยงานในต่างประเทศ และพิจารณาว่าสกุลเงินของหน่วยงานในต่างประเทศนั้นเป็นสกุลเงินเดียวกันกับสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการที่เสนอขอการเงินหรือไม่ (กิจการที่เสนอขอการเงินในกรณีนี้ คือกิจการที่มีหน่วยงานในต่างประเทศ ได้แก่ บริษัทย่อย สาขา บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้า)
 - 11.1 ให้ประเมินว่าธุรกรรมต่างๆ ของหน่วยงานในต่างประเทศนั้นเป็นส่วนขยายของกิจการที่เสนอขอการเงินมากกว่าที่จะเป็นการดำเนินงานที่เป็นเอกเทศอย่างมีนัยสำคัญ ตัวอย่างกรณีแรกคือ เมื่อหน่วยงานในต่างประเทศมีหน้าที่เพียงขายสินค้าซึ่งนำเข้าจากกิจการที่เสนอขอการเงินและส่งเงินที่ได้ให้กิจการที่เสนอขอการเงิน ตัวอย่างกรณีหลังคือเมื่อหน่วยงานในต่างประเทศนั้นเก็บสะสมเงินและก่อให้เกิดรายการที่เป็นตัวเงินอื่น ๆ ก่อให้เกิดรายได้ ค่าใช้จ่าย และมีการกู้ยืม โดยรายการส่วนใหญ่เป็นเงินสกุลท้องถิ่น
 - 11.2 ให้ประเมินว่ารายการที่มีกับกิจการที่เสนอขอการเงินมีสัดส่วนมากหรือน้อย เมื่อเทียบกับธุรกรรมของหน่วยงานในต่างประเทศ
 - 11.3 ให้ประเมินว่ากระแสเงินสดจากธุรกรรมของหน่วยงานในต่างประเทศมีผลกระทบโดยตรงต่อกระแสเงินสดของกิจการที่เสนอขอการเงิน และพร้อมที่จะส่งเงินออกไปยังกิจการที่เสนอขอการเงิน
 - 11.4 ให้ประเมินว่าหากปราศจากเงินทุนสนับสนุนจากกิจการที่เสนอขอการเงินแล้ว กระแสเงินสดจากธุรกรรมของหน่วยงานในต่างประเทศมีเพียงพอกับการบริการที่มีอยู่และเพียงพอกับภาระหนี้ตามสัญญาที่คาดว่าจะเกิดขึ้นตามปกติ
12. กรณีที่ข้อบ่งชี้ข้างต้นไม่เป็นไปในทางเดียวกันและสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานไม่เด่นชัด ผู้บริหารต้องใช้ดุลยพินิจในการกำหนดสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน ซึ่งจะต้องเป็นสกุลเงินที่แสดงผลกระทบทางเศรษฐกิจของรายการ เหตุการณ์และเงื่อนไขต่างๆ ได้อย่างน่าเชื่อถือ ในการนี้ ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญต่อข้อบ่งชี้ที่สำคัญในย่อหน้าที่ 9 ก่อนการพิจารณาข้อบ่งชี้ในย่อหน้าที่ 10 และ 11 ซึ่งกำหนดให้เป็นหลักฐานสนับสนุนเพิ่มเติมในการกำหนดสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการ
13. สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการจะสะท้อนให้เห็นถึงรายการ เหตุการณ์และเงื่อนไขต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสกุลเงิน ดังนั้น เมื่อได้กำหนดสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานแล้ว สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง ยกเว้นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในรายการ เหตุการณ์และเงื่อนไขต่างๆ เหล่านั้น
14. หากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นสกุลเงินของประเทศภายใต้ระบบเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง กิจการต้องปรับงบการเงินใหม่ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่อง การรายงานทางการเงินในสภาพเศรษฐกิจที่เงินเฟ้อรุนแรง กิจการไม่สามารถหลีกเลี่ยงการปรับงบการเงินใหม่ตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าว โดยหลีกเลี่ยงไปใช้สกุลเงินอื่นเป็นสกุลเงิน

ที่ใช้ในการดำเนินงานโดยไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ (เช่น การใช้สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของบริษัทใหญ่)

เงินลงทุนสุทธิในหน่วยงานในต่างประเทศ

15. กิจการอาจมีรายการที่เป็นตัวเงินที่เป็นลูกหนี้หรือเจ้าหนี้กับหน่วยงานในต่างประเทศ รายการดังกล่าวมิได้คาดหมายว่าจะมีแผนการชำระหนี้หรือไม่มีความเป็นไปได้ว่าจะชำระเงินในอนาคตอันใกล้นี้ หากพิจารณาจากเนื้อหาสาระแล้ว รายการนั้นถือเป็นส่วนหนึ่งของเงินลงทุนสุทธิในหน่วยงานในต่างประเทศของกิจการ และให้ถือปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 32 และ 33 รายการที่เป็นตัวเงินดังกล่าวอาจรวมถึงลูกหนี้หรือเงินกู้ยืมระยะยาว แต่ไม่รวมลูกหนี้การค้าหรือเจ้าหนี้การค้า
- 15ก. กิจการที่มีรายการที่เป็นตัวเงินจากลูกหนี้หรือเจ้าหนี้กับหน่วยงานในต่างประเทศตามย่อหน้าที่ 15 อาจเป็นบริษัทย่อยของกลุ่มบริษัทได้ ยกตัวอย่างเช่น กิจการมีบริษัทย่อย 2 แห่ง คือ บริษัท ก และบริษัท ข โดยที่บริษัท ข นั้น เป็นหน่วยงานในต่างประเทศ บริษัท ก ให้เงินกู้ยืมแก่บริษัท ข ลูกหนี้เงินให้กู้ยืมดังกล่าวให้เป็นส่วนหนึ่งของเงินลงทุนสุทธิของกิจการในบริษัท ข หากไม่มีแผนการชำระหนี้หรือไม่คาดว่าจะมีการชำระในอนาคตอันใกล้ ในกรณีที่ บริษัท ก เป็นหน่วยงานในต่างประเทศข้อพิจารณาดังกล่าวยังคงใช้ปฏิบัติเช่นเดียวกัน

รายการที่เป็นตัวเงิน

16. ลักษณะสำคัญของรายการที่เป็นตัวเงิน คือ สิทธิที่จะได้รับ (หรือภาระที่จะส่งมอบ) จำนวนเงินที่กำหนดได้แน่นอนหรือจำนวนเงินที่สามารถทราบได้ในจำนวนหน่วยของสกุลเงิน ตัวอย่างดังกล่าวรวมถึงเงินบำนาญและผลประโยชน์อื่นของพนักงานที่จะต้องจ่ายเป็นเงินสด ประมาณการหนี้สินที่ต้องชำระด้วยเงินสด และเงินสดปันผลซึ่งบันทึกเป็นหนี้สิน ในทำนองเดียวกัน สัญญาที่จะได้รับ (หรือส่งมอบ) ตราสารทุนของกิจการในจำนวนหน่วยที่อาจเปลี่ยนแปลงได้ หรือ สัญญาที่จะได้รับ (หรือส่งมอบ) สินทรัพย์ในจำนวนเงินซึ่งอาจเปลี่ยนแปลง โดยมูลค่ายุติธรรมที่จะได้รับ (หรือส่งมอบ) เท่ากับจำนวนเงินคงที่หรือจำนวนหน่วยของสกุลเงิน ซึ่งสามารถกำหนดได้ถือเป็นรายการที่เป็นตัวเงิน ในทางตรงกันข้ามลักษณะสำคัญของรายการที่มีไม่ใช่ตัวเงิน คือ การไม่มีสิทธิที่จะได้รับ (หรือภาระที่จะส่งมอบ) จำนวนเงินที่กำหนดได้แน่นอนหรือจำนวนเงินที่สามารถทราบได้ในจำนวนหน่วยของสกุลเงิน ตัวอย่างดังกล่าวรวมถึง เงินจ่ายล่วงหน้าสำหรับสินค้าและบริการ (เช่น ค่าเช่าจ่ายล่วงหน้า) ค่าความนิยม สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน สินค้าคงเหลือ ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ และประมาณการหนี้สินต่าง ๆ ที่ต้องชำระด้วยการส่งมอบสินทรัพย์ที่ไม่เป็นตัวเงิน

สรุปแนวทางการบัญชีตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้

17. ในการจัดทำงบการเงิน กิจการแต่ละกิจการไม่ว่าจะเป็นบริษัทเดี่ยว กิจการที่มีหน่วยงานในต่างประเทศ (เช่น บริษัทใหญ่) หรือหน่วยงานในต่างประเทศ (เช่น บริษัทย่อย หรือสาขาของกิจการ) ต้องกำหนดสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานตามย่อหน้าที่ 9-14 โดยกิจการต้องแปลงค่ารายการที่เป็นสกุลเงินตราต่างประเทศให้เป็นสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน และรายงานผลกระทบจากการแปลงค่าดังกล่าวตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 20-37 และ 50

18. กิจการที่เสนอขอการเงินมักประกอบด้วยหลายกิจการ (เช่น กลุ่มของกิจการที่ประกอบด้วยบริษัทใหญ่ และบริษัทย่อยแห่งหนึ่งหรือมากกว่านั้น) กิจการหลายประเภทเหล่านั้น (ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกของกลุ่ม หรือมิใช่สมาชิกของกลุ่มก็ตาม) อาจมีการลงทุนในบริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้า หรือบริษัทเหล่านั้น อาจมีสาขาด้วย สิ่งสำคัญ คือ กิจการที่เสนอขอการเงินต้องรวมรายการสำคัญอันเป็นผลลัพธ์ที่ได้และฐานะการเงินของกิจการแต่ละกิจการแสดงไว้ในงบการเงินด้วย และต้องแปลงค่ารายการเหล่านั้นเป็นสกุลเงิน ซึ่งกิจการที่เสนอขอการเงินใช้ในการจัดท่างบการเงิน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้อุญาตให้กิจการที่เสนอขอการเงินเป็นสกุลเงินใดสกุลเงินหนึ่ง (หรือหลายสกุลเงิน) การแปลงค่าผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของกิจการแต่ละกิจการ ซึ่งอยู่ภายใต้กิจการ ที่เสนอขอการเงิน ซึ่งมีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานที่แตกต่างจากสกุลเงินที่ใช้นำเสนอขอการเงิน ให้ดูย่อหน้าที่ 38-50
19. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้อุญาตให้กิจการที่เป็นบริษัทเดี่ยว หรือกิจการ ซึ่งจัดท่างบการเงิน เฉพาะกิจการตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ นำเสนอขอการเงินในสกุลเงินใดสกุลหนึ่ง (หรือหลายสกุลเงิน) ก็ได้ ถ้าสกุลเงินที่ใช้นำเสนอขอการเงินแตกต่างจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน ผลการดำเนินงานและฐานะการเงินต้องมีการแปลงค่าให้อยู่ในรูปสกุลเงินที่ใช้นำเสนอขอการเงิน ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 38-50

การรายงานรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศด้วยสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน

การรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก

20. รายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศ หมายถึง รายการที่กำหนดไว้เป็นเงินตราต่างประเทศ หรือจะต้องชำระเป็นเงินตราต่างประเทศ รวมถึงรายการที่เกิดขึ้นเมื่อกิจการ
- 20.1 ซื้อหรือขายสินค้าหรือบริการ ซึ่งกำหนดราคาเป็นเงินตราต่างประเทศ
- 20.2 กู้ยืมหรือให้กู้ยืมเงินด้วยจำนวนเงินที่จะต้องชำระ หรือได้รับชำระคืนเป็นเงินตราต่างประเทศ หรือ
- 20.3 ได้มาหรือจำหน่ายไปซึ่งสินทรัพย์ หรือก่อหรือชำระหนี้สิน ซึ่งกำหนดค่าเป็นเงินตราต่างประเทศ
21. รายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศต้องบันทึกการรับรู้มูลค่าเริ่มแรกเป็นสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน โดยการแปลงจำนวนเงินตราต่างประเทศด้วยอัตราแลกเปลี่ยนทันทีของสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานกับสกุลเงินต่างประเทศ ณ วันที่เกิดรายการ
22. วันที่เกิดรายการ คือ วันที่รายการเป็นไปตามเงื่อนไขการรับรู้รายการครั้งแรกตามมาตรฐานการบัญชีในทางปฏิบัติ อัตราแลกเปลี่ยนที่ประมาณขึ้นซึ่งใกล้เคียงกับอัตราแลกเปลี่ยนจริง ณ วันที่เกิดรายการมักจะถูกนำมาใช้ ตัวอย่างเช่น อัตราแลกเปลี่ยนถัวเฉลี่ยในรอบสัปดาห์หรือรอบเดือน อาจถูกนำมาใช้สำหรับรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศทั้งหมดที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาดังกล่าว อย่างไรก็ตาม หากอัตราแลกเปลี่ยนนั้นเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ การใช้อัตราแลกเปลี่ยนถัวเฉลี่ยในรอบเวลานั้นอาจไม่เหมาะสม

การรายงาน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานในงวดถัดมา

23. ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานแต่ละงวด

23.1 รายการที่เป็นตัวเงินซึ่งเป็นเงินตราต่างประเทศให้แปลงค่าโดยใช้อัตราปิด

23.2 รายการที่ไม่เป็นตัวเงินที่อยู่ในรูปเป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งบันทึกไว้ด้วยราคาทุนเดิมให้แปลงค่าโดยใช้อัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่เกิดรายการ และ

23.3 รายการที่ไม่เป็นตัวเงินที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งบันทึกไว้ด้วยมูลค่ายุติธรรมให้แปลงค่าโดยใช้อัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่กำหนดมูลค่ายุติธรรมนั้น

24. มูลค่าตามบัญชีของแต่ละรายการจะถูกกำหนดค่าตามมาตรฐานการบัญชีที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ อาจใช้มูลค่ายุติธรรม หรือราคาทุนเดิม ซึ่งมีรายละเอียดตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ แต่ไม่ว่ามูลค่าตามบัญชีจะแสดงไว้ด้วยราคาทุนเดิมหรือด้วยมูลค่ายุติธรรม ถ้าเป็นรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศแล้ว จะต้องแปลงค่าเป็นสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานให้สอดคล้องกับมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้

25. มูลค่าตามบัญชีของรายการบางรายการถูกกำหนดมาจากการเปรียบเทียบจำนวนเงินตั้งแต่สองจำนวนขึ้นไป ตัวอย่างเช่น มูลค่าตามบัญชีของสินค้าคงเหลือคือราคาทุนหรือมูลค่าสุทธิคาดว่าจะได้รับ แล้วแต่ราคาใดจะต่ำกว่าตามที่กำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 2 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง สินค้าคงเหลือ ในทำนองเดียวกัน มูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์ที่มีการด้อยค่า คือ ราคาที่ต่ำกว่าระหว่างมูลค่าตามบัญชีก่อนพิจารณาการขาดทุนจากการด้อยค่ากับมูลค่าที่คาดว่าจะได้รับคืนตามที่กำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ หากสินทรัพย์นั้นเป็นสินทรัพย์ที่มีใช้ตัวเงินและมีการวัดค่าเป็นเงินตราต่างประเทศ มูลค่าตามบัญชีจะกำหนดขึ้นโดยการเปรียบเทียบ ระหว่าง

25.1 ราคาทุนหรือมูลค่าตามบัญชี (แล้วแต่กรณี) ซึ่งแปลงค่าด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่ราคาถูกกำหนด (นั่นคือ อัตรา ณ วันที่เกิดรายการสำหรับรายการซึ่งวัดค่าด้วยราคาทุนเดิม) และ

25.2 มูลค่าสุทธิที่จะได้รับ หรือ มูลค่าที่คาดว่าจะได้รับคืน (แล้วแต่กรณี) ซึ่งแปลงค่าด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่มูลค่าถูกกำหนด (เช่น อัตราปิด ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน)

ผลกระทบของการเปรียบเทียบนี้อาจทำให้เกิดผลขาดทุนจากการด้อยค่าที่ถูกรับรู้ในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานแต่จะไม่มีการรับรู้ในสกุลเงินตราต่างประเทศ หรือในทางกลับกัน

26. เมื่อมีอัตราแลกเปลี่ยนที่สามารถใช้ได้หลาย ๆ อัตรา อัตราที่ใช้ควรพิจารณาจากกระแสเงินสดในอนาคตที่เกี่ยวข้องกับรายการหรือยอดคงเหลือที่จะมีการชำระกันโดยให้ถือเสมือนหนึ่งว่ากระแสเงินสดได้เกิดขึ้น ณ วันที่มีการวัดมูลค่า หากไม่มีการแลกเปลี่ยนระหว่างสองสกุลเงินเป็นการชั่วคราว ให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนครั้งแรกสุดที่สามารถแลกเปลี่ยนรายการกันได้

การรับรู้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยน

27. ตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 3 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ใช้สำหรับการบัญชี การป้องกันความเสี่ยงของรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศ โดยได้กำหนดให้กิจการบันทึกผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยน แตกต่างจากแนวทางการปฏิบัติสำหรับผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนตาม มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ ยกตัวอย่างเช่น มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้รับรู้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนของรายการที่เป็นตัวเงิน ซึ่งเข้าเงื่อนไขเกณฑ์เป็นเครื่องมือป้องกันความเสี่ยงในกระแสเงินสดที่มีประสิทธิผลไว้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นตั้งแต่เริ่มต้น
28. ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดขึ้นจากการชำระเงินของรายการที่เป็นตัวเงินหรือจากการแปลงค่ารายการที่เป็นตัวเงินของกิจการด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ซึ่งแตกต่างไปจากอัตราแลกเปลี่ยนเดิมที่ใช้ในการบันทึกรายการครั้งแรกในระหว่างงวด หรือที่ได้รายงานไว้ในงบการเงินของงวดบัญชีก่อน ให้รับรู้เป็นกำไรหรือขาดทุนในงวดบัญชีนั้น ยกเว้นผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดจากรายการที่กล่าวในย่อหน้าที่ 32
29. เมื่อรายการที่เป็นตัวเงินเกิดขึ้นจากรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศและมีการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างวันที่เกิดรายการกับวันที่มีการชำระเงินของรายการดังกล่าว ทำให้เกิดผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยน ถ้ารายการดังกล่าวชำระเงินภายในงวดบัญชีเดียวกันกับงวดที่เกิดรายการนั้น กิจการจะต้องรับรู้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนทั้งจำนวนในงวดบัญชีนั้น อย่างไรก็ตาม ถ้ารายการดังกล่าวชำระเงินในงวดบัญชีถัดไป กิจการจะต้องรับรู้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนในแต่ละงวดบัญชี จนถึงวันที่มีการชำระเงินด้วยอัตราแลกเปลี่ยนที่มีการเปลี่ยนแปลงในแต่ละงวดบัญชีนั้น
30. เมื่อมีการรับรู้รายการกำไรหรือขาดทุนของรายการที่ไม่เป็นตัวเงินไว้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น องค์ประกอบของอัตราแลกเปลี่ยนทั้งหมดของกำไรหรือขาดทุนนั้นจะต้องรับรู้ไว้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นด้วย ในทางตรงข้าม เมื่อมีการรับรู้กำไรหรือขาดทุนของรายการที่ไม่เป็นตัวเงินไว้ในกำไรหรือขาดทุน องค์ประกอบของอัตราแลกเปลี่ยนทั้งหมด ของกำไรหรือขาดทุนนั้น จะต้องรับรู้ไว้ในกำไรหรือขาดทุนด้วย
31. มาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินบางฉบับกำหนดให้กิจการรับรู้กำไรหรือขาดทุนไว้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น ตัวอย่างเช่น มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ กำหนดให้กำไรหรือขาดทุนที่เกิดจากการตีราคาใหม่ของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ รับรู้ไว้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น หากสินทรัพย์ดังกล่าวถูกวัดมูลค่าด้วยสกุลเงินตราต่างประเทศ ย่อหน้าที่ 23.3 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กำหนดให้จำนวนเงินที่มีการปรับมูลค่าใหม่แปลงค่าด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่ประเมินจึงมีผลให้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดขึ้นรับรู้ไว้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นด้วย

32. ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดจากรายการที่เป็นตัวเงินซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของเงินลงทุนสุทธิในหน่วยงานในต่างประเทศของกิจการที่เสนองบการเงิน (ดูย่อหน้าที่ 15) จะต้องรับรู้ไว้ในกำไรหรือขาดทุนสำหรับงบการเงินเฉพาะกิจการของกิจการที่เสนองบการเงิน หรือรับรู้ไว้ในงบการเงินของหน่วยงานในต่างประเทศแล้วแต่กรณี ส่วนในงบการเงินที่รวมหน่วยงานในต่างประเทศและกิจการที่เสนองบการเงิน (ตัวอย่างเช่น งบการเงินรวมเมื่อหน่วยงานในต่างประเทศเป็นบริษัทย่อยแห่งหนึ่งของกิจการ) กิจการจะต้องรับรู้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนเมื่อเริ่มต้นไว้แยกต่างหากในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นและต้องจัดประเภทจากส่วนของเจ้าของไปกำไรหรือขาดทุนเมื่อมีการจำหน่ายเงินลงทุนสุทธิตามย่อหน้าที่ 48
33. หากรายการที่เป็นตัวเงินถือเป็นส่วนหนึ่งของเงินลงทุนสุทธิในหน่วยงานในต่างประเทศของกิจการที่เสนองบการเงิน และเป็นรายการซึ่งอยู่ในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการที่เสนองบการเงิน ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนจะเกิดขึ้นในงบการเงินของแต่ละหน่วยงานในต่างประเทศตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 28 ในกรณีที่รายการดังกล่าวเป็นรายการในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของหน่วยงานในต่างประเทศ ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนจะเกิดขึ้นในงบการเงินเฉพาะกิจการของกิจการที่เสนองบการเงินตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 28 หากรายการที่เป็นตัวเงินดังกล่าวอยู่ในสกุลเงินนอกเหนือจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการที่เสนองบการเงินและหน่วยงานในต่างประเทศ ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนจะเกิดในงบการเงินเฉพาะกิจการที่เสนองบการเงินและงบการเงินแต่ละหน่วยของหน่วยงานในต่างประเทศตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 28 กิจการที่เสนองบการเงินต้องรับรู้ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนนั้นไว้ต่างหากในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นในงบการเงินซึ่งรวมหน่วยงานในต่างประเทศและกิจการที่รายงาน (นั่นคือ งบการเงินที่นำหน่วยงานในต่างประเทศมารวมในการจัดทำงบการเงินรวมหรือในการจัดทำงบการเงินรวมตามสัดส่วน หรือที่นำหน่วยงานในต่างประเทศมารวมด้วยวิธีส่วนได้เสีย)
34. เมื่อกิจการจัดทำบัญชีและบันทึกรายการในสกุลเงินอื่นที่มีใช้สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานนั้น ณ เวลาที่กิจการจัดทำงบการเงิน กิจการต้องแปลงค่าทุกรายการให้อยู่ในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ตั้งแต่เริ่มต้นย่อหน้าที่ 20-26 การแปลงค่านี้นี้ทำให้ได้ผลลัพธ์เช่นเดียวกับการบันทึกบัญชีด้วยจำนวนเงินที่อยู่ในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานตั้งแต่เริ่มต้น ตัวอย่างเช่น ให้แปลงค่ารายการที่เป็นตัวเงินให้เป็นสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานด้วยอัตราปิดและให้แปลงค่ารายการที่ไม่เป็นตัวเงิน ซึ่งบันทึกด้วยเกณฑ์ราคาทุนเดิมด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่รับรู้รายการซึ่งมีผลในการบันทึกบัญชี
- การเปลี่ยนแปลงในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน**
35. เมื่อมีการเปลี่ยนสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการ กิจการต้องถือปฏิบัติตามขั้นตอนการแปลงค่าให้เป็นสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานสกุลใหม่โดยใช้วิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไป นับแต่วันที่ที่มีการเปลี่ยนแปลง

36. ตามที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 13 สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการจะต้องสะท้อนให้เห็นถึงรายการ เหตุการณ์หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนั้น ดังนั้น เมื่อสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานได้ถูกกำหนดไว้แล้ว จะเปลี่ยนแปลงได้ก็ต่อเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรายการ เหตุการณ์ หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนั้น ตัวอย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงในสกุลเงินที่มีผลกระทบต่อราคาขายสินค้าและบริการอาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการ
37. ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานต้องรับรู้รายการนับจากวันที่เปลี่ยน โดยวิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไป อีกนัยหนึ่งกิจการจะต้องแปลงค่ารายการทั้งหมดให้เป็นสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานสกุลใหม่ด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่เปลี่ยนแปลง ผลของการแปลงค่ารายการที่ไม่เป็นตัวเงินให้ถือเสมือนเป็นราคาทุนเดิม ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดขึ้นจากการแปลงค่าของหน่วยงานในต่างประเทศ ซึ่งก่อนหน้านี้ได้รับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 32 และ 39.3 จะไม่มีการจัดประเภทจากส่วนของผู้ถือหุ้นไปกำไรหรือขาดทุนจนกว่าจะมีการจำหน่ายหน่วยงานนั้น

การใช้สกุลเงินที่นำเสนองบการเงินที่มีใช้สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน

การแปลงค่าเป็นสกุลเงินที่นำเสนองบการเงิน

38. กิจการอาจแสดงงบการเงินด้วยสกุลเงินใดสกุลหนึ่ง (หรือหลายสกุลเงิน) ก็ได้ หากสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงินแตกต่างจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการ กิจการต้องแปลงค่าผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของกิจการเป็นสกุลเงินที่นำเสนองบการเงิน ตัวอย่างเช่น เมื่อกลุ่มกิจการประกอบด้วยหลายกิจการซึ่งมีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานแตกต่างกัน ผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของแต่ละกิจการจะต้องแสดงด้วยสกุลเงินสกุลหนึ่งที่ใช้ร่วมกันเพื่อให้นำเสนองบการเงินรวม
39. การแปลงค่าผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของกิจการ ซึ่งมีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานที่มีใช้สกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรงให้เป็นสกุลเงินที่นำเสนองบการเงิน ซึ่งเป็นสกุลเงินที่แตกต่างออกไป ให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้
- 39.1 สินทรัพย์และหนี้สินที่แสดงอยู่ในงบแสดงฐานะการเงินแต่ละงวด (นั่นคือ รวมถึงงบแสดงฐานะการเงินที่นำมาแสดงเปรียบเทียบ) ให้แปลงค่าด้วยอัตราปิด ณ วันที่ของแต่ละงบแสดงฐานะการเงินนั้น
- 39.2 รายได้และค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จหรืองบเฉพาะกำไรขาดทุน (รวมถึงงบที่นำมาแสดงเปรียบเทียบ) ให้แปลงค่าด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่เกิดรายการ และ
- 39.3 ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนทั้งหมดให้รับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น

40. ในทางปฏิบัติ อัตราที่ประมาณขึ้นซึ่งใกล้เคียงกับอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่เกิดรายการ เช่น อัตราถัวเฉลี่ยของรอบระยะเวลาหนึ่ง ๆ มักจะถูกนำมาใช้ในการแปลงค่ารายการรายได้และค่าใช้จ่าย อย่างไรก็ตาม การใช้อัตราถัวเฉลี่ยของรอบระยะเวลาหนึ่ง ๆ จะไม่เหมาะสมถ้าอัตราแลกเปลี่ยนมีความผันผวนอย่างมีนัยสำคัญ
41. ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 39.3 เกิดขึ้นจาก
- 41.1 การแปลงค่ารายการรายได้และค่าใช้จ่ายด้วยอัตราแลกเปลี่ยนของวันที่เกิดรายการ และการแปลงค่าสินทรัพย์และหนี้สินด้วยอัตราปิด
- 41.2 การแปลงค่าสินทรัพย์สุทธิต้นงวดด้วยอัตราปิดซึ่งต่างจากอัตราปิดเดิม
- ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนเหล่านี้จะไม่รับรู้เป็นกำไรหรือขาดทุน เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนมีผลกระทบเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อกระแสเงินสดจากการดำเนินงานในปัจจุบันและในอนาคต ผลสะสมของผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนจะถูกแสดงแยกต่างหากจากส่วนของเจ้าของจนกว่าจะมีการจำหน่ายหน่วยงานในต่างประเทศนั้น ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนซึ่งเกี่ยวกับหน่วยงานในต่างประเทศซึ่งนำมาจัดทบการเงินรวมในกรณีที่เกิดกิจการที่เสนองบการเงินไม่ได้เป็นเจ้าของทั้งหมดในหน่วยงานในต่างประเทศ ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนสะสมที่เกิดขึ้นจากการแปลงค่าและเป็นส่วนของผู้ถือหุ้นที่ไม่มีอำนาจควบคุมกิจการจะถูกจัดสรรและรายงานเป็นส่วนหนึ่งของส่วนของผู้ถือหุ้นที่ไม่มีอำนาจควบคุมกิจการในงบการเงินแสดงฐานะทางการเงินรวม
42. การแปลงค่าผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของกิจการซึ่งมีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานซึ่งเป็นสกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง ให้เป็นสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงินซึ่งเป็นสกุลเงินที่แตกต่างออกไป ให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้
- 42.1 ทุกรายการ (นั่นคือ สินทรัพย์ หนี้สิน รายการที่เป็นส่วนของเจ้าของ รายได้และค่าใช้จ่าย ซึ่งรวมถึงข้อมูลเปรียบเทียบ) ให้แปลงค่าด้วยอัตราปิด ณ วันที่ของงบแสดงฐานะการเงินล่าสุด เว้นแต่
- 42.2 เมื่อรายการนั้นได้มีการแปลงค่าเป็นสกุลเงินที่ไม่ใช่สกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง จำนวนเงินที่นำมาแสดงเปรียบเทียบให้รายงานด้วยจำนวนซึ่งแสดงเป็นปีปัจจุบันในงบการเงินของปีก่อนหน้า (นั่นคือ ไม่มีการปรับปรุงผลของการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาหรืออัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดขึ้นในภายหลัง)
43. เมื่อสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการเป็นสกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง กิจการนั้นต้องปรับงบการเงินของกิจการขึ้นใหม่ตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่อง การรายงานทางการเงินในสภาพเศรษฐกิจที่เงินเฟ้อรุนแรง ก่อนที่จะนำวิธีการแปลงค่าตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 42 มาใช้ปฏิบัติ ยกเว้นจำนวนเงินที่นำมาแสดงเปรียบเทียบที่ได้มีการแปลงค่าเป็นสกุลเงินที่ไม่ใช่สกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง (ดูย่อหน้าที่ 42.2) เมื่อสภาพเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรงได้ยุติลง และกิจการไม่ต้องปรับงบการเงินใหม่ตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่อง การรายงานทาง

การเงินในสภาพเศรษฐกิจที่เงินเฟ้อรุนแรง อีกต่อไป ให้กิจการนั้นใช้จำนวนซึ่งมีการปรับระดับราคาแล้ว ณ วันที่ที่กิจการยุติการแสดงงบการเงินใหม่เป็นราคาทุนเดิมในการแปลงค่ารายการต่าง ๆ เป็นสกุลเงินที่ใช้ในการนำเสนองบการเงิน

การแปลงค่าของหน่วยงานในต่างประเทศ

44. การแปลงค่าตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 45 ถึง 47 ซึ่งเพิ่มเติมต่อจากย่อหน้าที่ 38-43 ให้นำไปใช้เมื่อมีการแปลงค่าผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของหน่วยงานในต่างประเทศให้เป็นสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงินเพื่อจะทำให้งบการเงินของหน่วยงานในต่างประเทศสามารถรวมไว้ในงบการเงินของกิจการที่นำเสนองบการเงินโดยวิธีรวมงบการเงิน วิธีรวมตามสัดส่วน หรือโดยวิธีส่วนได้เสีย
45. การรวมผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของหน่วยงานในต่างประเทศเข้าไว้ในงบการเงินของกิจการที่เสนองบการเงินให้ใช้วิธีการจัดทำงบการเงินรวมตามปกติ เช่น การตัดยอดคงเหลือระหว่างกันและรายการระหว่างกันของบริษัทย่อย (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 31 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ส่วนได้เสียในการร่วมค้า) อย่างไรก็ตาม รายการระหว่างกันที่เป็นตัวเงินของสินทรัพย์ (หรือหนี้สิน) ไม่ว่าจะเป็ยรายการระยะสั้นหรือระยะยาว ไม่สามารถนำไปตัดรายการกับรายการระหว่างกันของหนี้สิน (หรือสินทรัพย์) โดยไม่แสดงผลของความผันผวนในอัตราแลกเปลี่ยนในงบการเงินรวมได้ ทั้งนี้ เนื่องจากรายการที่เป็นตัวเงินเหล่านั้นเป็นภาวะผูกพันที่จะต้องแปลงค่าจากเงินสกุลหนึ่งเป็นเงินอีกสกุลหนึ่ง ซึ่งเป็นผลให้กิจการที่เสนองบการเงินมีกำไรหรือขาดทุนจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนนั้น ดังนั้น ในงบการเงินรวมของกิจการที่เสนองบการเงิน ผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนดังกล่าวยังคงรับรู้เป็นกำไรหรือขาดทุน หรือหากผลต่างนั้นเกิดจากเหตุการณ์ที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 32 จะถูกรับรู้ในส่วนหนึ่งของกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นและผลสะสมแสดงแยกเป็นรายการต่างหากในส่วนของผู้ถือหุ้นกว่าจะมีการจำหน่ายหน่วยงานในต่างประเทศนั้นไป
46. เมื่องบการเงินของหน่วยงานในต่างประเทศแสดงวันที่ในงบการเงินแตกต่างไปจากวันที่ในงบการเงินของกิจการที่เสนองบการเงิน หน่วยงานในต่างประเทศมักจะจัดทำงบการเงินเพิ่มเติม ณ วันที่เดียวกันกับวันที่ในงบการเงินของกิจการที่เสนองบการเงินเพื่อใช้ในการจัดทำงบการเงินรวม หากไม่มีการจัดทำงบการเงินเพิ่มเติมดังกล่าว มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ กำหนดให้ใช้งบการเงินที่มีวันที่ต่างกันได้ถ้าต่างกันไม่เกินกว่า 3 เดือน และให้ปรับปรุงผลกระทบของรายการหรือเหตุการณ์อื่น ๆ ที่มีความสำคัญซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างวันที่ที่แตกต่างกันนั้น ในกรณีนี้ การแปลงค่าสินทรัพย์และหนี้สินของหน่วยงานในต่างประเทศก็จะใช้อัตราแลกเปลี่ยน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานของหน่วยงานในต่างประเทศสำหรับกรณีที่อัตราแลกเปลี่ยนระหว่างช่วงเวลาจากวันที่ในงบการเงินของหน่วยงานในต่างประเทศจนถึงวันสิ้นรอบระยะเวลารายงานของกิจการที่เสนองบการเงินมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ กิจการจะต้องทำรายการปรับปรุงตามความเหมาะสมตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง

2552) เรื่อง งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ วิธีการปฏิบัติกับวิธีการจัดทำงบการเงินรวม ดังกล่าวนี้นำไปใช้ปฏิบัติกับกรณีวิธีสวนได้เสียจากบริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้า และวิธีรวมตาม สัดส่วนของกิจการร่วมค้า ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 28 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง เงินลงทุนใน บริษัทร่วม มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 31 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ส่วนได้เสียในการร่วมค้า ตามลำดับ

47. ค่าความนิยมที่เกิดจากการซื้อหน่วยงานในต่างประเทศ และการปรับมูลค่าตามบัญชีของ สินทรัพย์และหนี้สินให้เป็นมูลค่ายุติธรรมที่เกิดจากการซื้อหน่วยงานในต่างประเทศ ให้ถือเป็น สินทรัพย์หรือหนี้สินของหน่วยงานในต่างประเทศนั้น ดังนั้น ค่าความนิยมและการปรับมูลค่า ยุติธรรมดังกล่าวต้องแสดงในสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของหน่วยงานในต่างประเทศ และจะถูกแปลงค่าด้วยอัตราปิดตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 39 และ 42

การจำหน่ายหรือการจำหน่ายบางส่วนของหน่วยงานในต่างประเทศ

48. ในการจำหน่ายหน่วยงานในต่างประเทศ กิจการต้องรับรู้จำนวนสะสมของผลต่างจากอัตรา แลกเปลี่ยนรอกการตัดบัญชีที่แสดงแยกต่างหากในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นและแสดงจำนวน สะสมเป็นรายการแยกต่างหากในองค์ประกอบอื่นของส่วนของผู้ถือหุ้น และจะถูกจัดประเภท เป็นกำไรหรือขาดทุนเมื่อมีการรับรู้กำไรขาดทุนจากการจำหน่ายหน่วยงานในต่างประเทศนั้น (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน)

- 48ก. นอกจากการจำหน่ายส่วนได้เสียทั้งหมดในหน่วยงานในต่างประเทศแบบเบ็ดเสร็จ กรณีต่อไปนี้ถือ เป็นการจำหน่ายด้วยถึงแม้ว่ากิจการยังคงมีส่วนได้เสียในบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือการร่วมค้า

48ก.1. การสูญเสียอำนาจควบคุมในบริษัทย่อยซึ่งรวมถึงหน่วยงานในต่างประเทศ

48ก.2. การสูญเสียอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญในบริษัทร่วมซึ่งรวมถึงหน่วยงานในต่างประเทศ และ

48ก.3. การสูญเสียอำนาจควบคุมในการร่วมค้าซึ่งรวมถึงหน่วยงานในต่างประเทศ

- 48ข. การจำหน่ายบริษัทย่อยซึ่งรวมหน่วยงานในต่างประเทศ ผลสะสมของผลต่างอัตราแลกเปลี่ยนที่ เกี่ยวข้อง กับหน่วยงานในต่างประเทศรวมถึงส่วนของผู้ถือหุ้นที่ไม่มีอำนาจควบคุมจะต้องถูกตัด รายการแต่จะไม่ถูกโอนไปเป็นกำไรหรือขาดทุน

- 48ค. การจำหน่ายบางส่วนของบริษัทย่อยซึ่งรวมหน่วยงานในต่างประเทศ กิจการจะต้องมีการป็น สัดส่วนผลสะสมของผลต่างอัตราแลกเปลี่ยนของหน่วยงานต่างประเทศที่รับรู้ในกำไรขาดทุน เบ็ดเสร็จอื่นให้กับส่วนของผู้ถือหุ้นที่ไม่มีอำนาจควบคุม ในกรณีที่เป็นการจำหน่ายเพียง บางส่วนของหน่วยงานในต่างประเทศกรณีอื่น ๆ กิจการจะต้องโอนผลสะสมของกำไรขาดทุน จากอัตราแลกเปลี่ยนจากส่วนหนึ่งของกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นไปกำไรหรือขาดทุนเฉพาะ สัดส่วนของหุ้นที่มีการขาย

- 48ง. การจำหน่ายเพียงบางส่วนของส่วนได้เสียของหน่วยงานในต่างประเทศเป็นการลดความเป็น เจ้าของในหน่วยงานในต่างประเทศ เว้นแต่เป็นการลดลงจากการจำหน่ายตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 48ก. จะต้องบันทึกบัญชีเสมือนมีการจำหน่าย

49. กิจการอาจจำหน่ายส่วนได้เสียของตนในหน่วยงานในต่างประเทศโดยการขาย การเลิกกิจการ การรับเงินคืนค่าหุ้นทุน หรือการละทิ้งหน่วยงานนั้นไปทั้งหมดหรือบางส่วน การปรับลดมูลค่าตามบัญชีของหน่วยงานในต่างประเทศเนื่องจากผลขาดทุนหรือการด้อยค่าไม่ถึงเป็นการจำหน่ายกิจการบางส่วน ดังนั้น กิจการต้องไม่รับรู้รายการกำไรหรือขาดทุนจากผลสะสมของผลต่างจากอัตราแลกเปลี่ยนดังกล่าวเข้ากำไรหรือขาดทุนเมื่อมีการปรับลดมูลค่าลง

ผลกระทบทางภาษีของผลต่างของอัตราแลกเปลี่ยนทั้งหมด

50. กำไรหรือขาดทุนซึ่งเกิดจากรายการที่เป็นเงินตราต่างประเทศ และจากผลต่างจากอัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดขึ้นเมื่อมีการแปลงค่าผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของกิจการ (รวมทั้งหน่วยงานในต่างประเทศ) ให้เป็นสกุลเงินที่แตกต่างไป อาจมีผลกระทบทางภาษีเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งกิจการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้

การเปิดเผยข้อมูล

51. ในย่อหน้าที่ 53 และย่อหน้าที่ 55-57 การกล่าวถึงสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน ในกรณีของกลุ่มกิจการให้หมายความถึงสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของบริษัทใหญ่
52. กิจการจะต้องเปิดเผยข้อมูลดังนี้
- 52.1 จำนวนผลต่างจากอัตราแลกเปลี่ยนที่รับรู้เป็นกำไรหรือขาดทุน ยกเว้นผลต่างจากอัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดขึ้นจากเครื่องมือทางการเงินที่วัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรมโดยรับรู้ผ่านกำไรหรือขาดทุนตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และ
- 52.2 จำนวนผลต่างจากอัตราแลกเปลี่ยนสุทธิที่ถูกรับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นและรับรู้ผลสะสมเป็นรายการแยกต่างหากในส่วนของเจ้าของ และการกระทบยอดของจำนวนของผลต่างจากอัตราแลกเปลี่ยนดังกล่าว ตั้งแต่วันต้นงวดบัญชีจนถึงวันสิ้นงวดบัญชี
53. เมื่อสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงินแตกต่างไปจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการ กิจการที่นำเสนองบการเงินต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว พร้อมกับเปิดเผยสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการ และเปิดเผยถึงเหตุผลของการใช้สกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงินซึ่งแตกต่างไปจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน
54. เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการที่เสนองบการเงิน หรือของหน่วยงานในต่างประเทศที่มีนัยสำคัญ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว และเหตุผลของการเปลี่ยนสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานนั้น

55. เมื่อกิจการแสดงงบการเงินด้วยสกุลเงินที่แตกต่างไปจากสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน กิจการจะระบุว่างบการเงินเป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินได้ก็ต่อเมื่อบการการเงินของกิจการเป็นไปตามข้อกำหนดทุกข้อของมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินเหล่านั้น รวมไปถึงวิธีการแปลงค่าซึ่งกล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 39 และ 42 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้
56. บางครั้งกิจการแสดงงบการเงินหรือข้อมูลทางการเงินอื่น ๆ ด้วยสกุลเงินที่ไม่ใช่สกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการ โดยไม่เป็นไปตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 55 ตัวอย่างเช่น การแปลงค่าเป็นสกุลเงินอื่นเพียงบางรายการที่เลือกมาจากงบการเงิน หรือกิจการซึ่งมีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานที่มีใช้สกุลเงินของเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรง และกิจการแปลงค่าทุกรายการของงบการเงินให้เป็นอีกสกุลเงินหนึ่งด้วยอัตราปิดล่าสุด การแปลงค่าดังกล่าวไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินและให้กิจการเปิดเผยข้อมูลตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 57
57. เมื่อกิจการแสดงงบการเงินของกิจการหรือข้อมูลทางการเงินอื่น ๆ ด้วยสกุลเงินที่ไม่ใช่ทั้งสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานหรือสกุลเงินที่ใช้นำเสนองบการเงิน ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 55 กิจการต้องปฏิบัติดังนี้
- 57.1 ชี้แจงข้อมูลอย่างชัดเจนโดยแสดงเป็นข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อแยกให้เห็นว่าข้อมูลดังกล่าวมิใช่ข้อมูลที่เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
 - 57.2 เปิดเผยสกุลเงินที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูลเพิ่มเติม และ
 - 57.3 เปิดเผยสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการและวิธีการแปลงค่าที่ใช้ในการแสดงข้อมูลเพิ่มเติมดังกล่าว

วันถือปฏิบัติและการถือปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง

58. กิจการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2556 เป็นต้นไป กิจการสามารถถือปฏิบัติได้ก่อนวันถือปฏิบัติ หากกิจการปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ก่อนวันถือปฏิบัติ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว
- 58ก. (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)
59. กิจการต้องนำย่อหน้าที่ 47 มาใช้สำหรับการซื้อหน่วยงานในต่างประเทศทั้งหมดที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่วันที่เริ่มต้นของรอบระยะเวลาที่รายงานที่ถือปฏิบัติมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้เป็นครั้งแรก สำหรับรายการซื้อที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น อนุญาตให้กิจการสามารถนำข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 47 มาถือปฏิบัติโดยวิธีการปรับย้อนหลังได้ สำหรับรายการซื้อหน่วยงานในต่างประเทศซึ่งเกิดขึ้นก่อนรอบระยะเวลาบัญชีที่ถือปฏิบัติมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้เป็นครั้งแรก กิจการถือปฏิบัติโดยเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไป กิจการไม่ต้องปรับย้อนหลังงบการเงินปีก่อนและสามารถแสดงค่าความนิยมและการปรับปรุงมูลค่ายุติธรรมที่เกิดจากการซื้อหน่วยงานในต่างประเทศเป็นสินทรัพย์และหนี้สินของกิจการ แทนการ

แสดงเป็นสินทรัพย์และหนี้สินของหน่วยงานในต่างประเทศได้ ซึ่งหมายความว่า ค่าความนิยมและการปรับปรุงมูลค่ายุติธรรมเหล่านั้นจะแสดงด้วยสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานของกิจการแล้วหรือเป็นรายการที่ไม่ใช่ตัวเงินซึ่งเป็นเงินตราต่างประเทศซึ่งมีการรายงานด้วยอัตราแลกเปลี่ยนของวันที่ซื้อหน่วยงานในต่างประเทศ

60. การเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ ให้บันทึกรายการตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด
- 60ก. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) ได้ปรับปรุงคำนิยามที่ใช้ในมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงิน และมีการปรับปรุงเพิ่มเติมในย่อหน้าที่ 27 30-33 37 39 41 45 48 และ 52 หากกิจการจะนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) มาใช้ก่อนวันที่มีผลบังคับใช้ กิจการจะต้องถือปฏิบัติตามการปรับปรุงสำหรับงบการเงินงวดที่นำมาใช้ก่อนนั้นด้วย
- 60ข. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2552) ได้เพิ่มย่อหน้าที่ 48ก.-48ง. และปรับปรุงย่อหน้าที่ 49 กิจการจะต้องถือปฏิบัติตามการปรับปรุงสำหรับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554 หากกิจการถือปฏิบัติตามการปรับปรุงก่อนวันที่ดังกล่าว กิจการต้องถือปฏิบัติตามการปรับปรุงสำหรับงบการเงินงวดที่นำมาใช้ก่อนนั้นด้วย

การยกเลิกมาตรฐานการบัญชีฉบับเดิม

61. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้แทนมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ฉบับที่ 30 เดิม) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ